

ДЯДО ПОП НЕ Е ВЧЕРАШЕН ЛИТОВСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Един поп яздеше на кон през гората. Слънцето клонеше на залез. Настанало беше време за вечерна молитва. Попът слезе от коня, намота юздата на ръката си, по стар навик извади от торбата требника си, зачете една молитва и потегли пешком пред коня. Конят, като всеки кон, вървеше полекичка и от време на време протягаше глава да откъсне някоя крайпътна тревичка, пръхтеше или махаше с опашка да пропъди мухите.

А в горския пуцинак се бяха потулили двамина крадци. Те гледаха охранения кон на попа и си шепнеха. Единият рече:

— Този поп е много наивен. Каквото да го излъжеш, ще ти повярва. Хайде да му откраднем коня!

— Не е хубаво — отвърна другият, — как ще посегнеш към добичето на едно духовно лице!

— Както посяга и той към хлябовете на селяните. Ти за тая работа не се тревожи, ами я ми помогни. Поеми коня и го отведи навътре в гората, а другото остави на мене. Аз ще се разправам с попа.

И като пристъпи тихомълком, първият крадец изоглави коня, захапа юздата, намести седлото му на гърба си и тръгна подир попа, а вторият метна върху шията на коня колана си и го отвлече в гората.

Върви попът, чете молитвата си и подръпва юздата, а крадецът тропа след него. Най-сетне свърши молитвата, затвори требника, извърна се назад и остана поразен, като видя, че подире му крачи вместо коня човек със седло на гърба, захапал конската юзда.

— Кой си ти и какво правиш след мене? — запита строго попът.

— Аз, дядо попе — падна на колене пред него крадецът, — съм твоят кон. За големите си грехове бях прокълнат и превърнат на кон. Много теглила претеглих през годините, докато бях добиче: стопаните ме биха с камшик, ругаха ме, гладувах и мръзних, додето попаднах в твоите благи ръце. Ти никога не забравяш да прочетеш молитвата си, дори когато се намираш на път, затуй господ бог покрай твоите грехове прости и моите, вдигна тежкото проклятие от главата ми и пак ме превърна на човек. Но тъй като ти си ме купил и наброил за мене много пари, аз ще остана при тебе и ще ти служа пак като кон. Готов съм да тегля каручката ти и да подложя гърба си под твоето седло. Яхай ме, дядо попе! Ходи с мене и препускай където щеш! Само едно ще те моля: не ми давай овес, а ме храни с бели просфорки, пилешка чорбица и овче мляко, защото зъбите ми изпадаха, не мога всичко да

ям. И не ме оставяй да правя грехове, защото поглеж, че пак съм се превърнал на кон. А пък сега сядай на седлото да те понося до село!

Попът спря насред пътя и се замисли. Този човек ще ми излезе по-скъп от коня. Всеки ден просфорки, пилешка чорбица, овче млечице — той ще ми изяде и ушите! Ами какво ще кажат хората, ако ме видят, че яздя човек, наместо кон. Я го вижте нашия поп — яхнал един нещастник. Не го ли е грях, не го ли е срам! Но дядо поп не е вчерашен и няма да се улови на тая въдица.

— Не мога — рече той на крадеца — да те яздя.

Свободен си, човече, върви където щеш! Крадецът се зарадва и попита:

— А за юздата и седлото, дядо попе, какво ще кажеш?

— Вземай ги! — викнал попът. — Щом конят ми го няма, защо ми е седлото, защо ми е юздата? Ти ми служи предано цели седем години. Нека тая юзда и седлото да ти бъдат награда от мене.

Крадецът грабна седлото и юздата, поклони се на попа и се изгуби в гората, където се беше укрил другарят му с коня.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.